

na tomto nároku nic změnit ani sčítování mezi jeho zetěm a žalovaným, jehož se sám nesúčastnil, ani jeho žaloba proti zeťovi na zaplacení sumy 25.000 Kč, i kdyby v této sumě byla obsažena úplata 4.800 Kč. Žalovaný namítal v té příčině v první stolici toliko, že žalobce podal proti zeťovi žalobu na zaplacení 25.000 Kč, v níž byla obsažena i žalobní částka, ale tím nijak není vyloučen proti žalovanému nárok na vrácení, jak jej zákon v § 20 (3) zák. o ochr. náj. plátcí vyhrazuje. Ani kdyby si žalobce činil nárok na náhradu proti svému zeťovi, v jehož prospěch řečenou částku vynaložil, nepozbyl tím svého nároku proti žalovanému.

Čís. 8575.

Povinnost škůdce hraditi poškozenému léčební útraty nezávisí na tom, zda náklady již byly poškozeným zapraveny, stačí, že náklady ty již vznikly.

(Rozh. ze dne 21. prosince 1928, Rv I 672/28.)

Žalobě o náhradu škody procesní soud první stolice sice vyhověl, nepřiznal však žalobci pro tentokráte léčební útraty. K odvolání žalobce odvolací soud napadený rozsudek potvrdil.

Nejvyšší soud přiznal žalobci i léčební útraty.

Důvody:

Žalobce napadá rozsudek odvolacího soudu, pokud jím byl potvrzen rozsudek prvního soudu v zamítavém výroku o náhradě léčebních útrat, mezi něž čítá i náklady za léky a za povoz k lékaři, úhrnem 1.039 Kč. Dovolání, opřenému o dovolací důvody čís. 2 a 4 § 503 c. ř. s., nelze upříti oprávnění, pokud s hlediska posléz uvedeného důvodu vytýká, že věc nebyla správně posouzena po stránce právní. První soud zamítl žalobcův nárok na náhradu léčebních útrat pro tentokráte proto, že jich dosud nezaplatil. Odvolací soud z téhož důvodu potvrdil rozsudek prvního soudu v tomto výroku. Nelze přisvědčiti názoru nižších soudů, že žalobci nemohly útraty léčebné býti přisouzeny, an jich sám dosud nezaplatil. Při poškození na těle jsou pachatelé podle § 1325 obč. zák. povinni nésti útraty léčení. Z tohoto znění zákona plyne, že tato povinnost pachatelů nezávisí na tom, zda náklady poškozeným byly již zaplacený, nýbrž že tato povinnost nastává škůdcům již tím, že výlohy léčení skutečně vznikly, a jest proto oprávněn náhradu těchto nákladů na škůdci požadovati ten, komu bylo na těle ublíženo a jehož léčením právě útraty ty vznikly, a jsou jeho dluhem, k jehož zaplacení jest zavázán. Z toho plyne, že neobstojí důvod, z něhož nižší soudy žalobcův nárok na náhradu léčebních útrat pro tentokráte zamítly. Poněvadž přiměřenosti požadovaných částek nebylo žalovaným odporováno, bylo dovolání vyhověti a změnou rozsudků nižších soudů v napadené části uznati, jak se stalo.